

GIORGIO CAPRONI
(1912 - 1990)

Frontieră

Frontieră anunța panoul
am căutat vama, nu era
nu vedeam în spatele barierei
umbra unui pământ străin.

Bilet lăsat înainte de a nu pleca

Dacă nu trebuia să te întorci,
aflați că nu am plecat
vreodată.
Toată călătoria mea
A fost o rămânere
aici, unde nu am fost vreodată

Generalizând

Primim cu toții un cadou.
Apoi, nu ne mai aducem aminte
nici de la cine, nici ce a fost.
Reținem doar atât
– înțepător și neiertător –
ghimpele nostalgiei.

Reproșuri

Am încercat să vorbesc.
Probabil, ignorând limba.
Toate frazele greșite.
Răspunsurile: reproșuri.

Experiență

Toate locurile pe care le-am văzut,
pe care le-am vizitat
acum știu – sunt convins:
nu am fost acolo niciodată.

Rugăciune de ardoare ori de încurajare

Oh, dumnezeul meu, Dumnezeu Meu,
de ce nu ești?
Dumnezeule atotputernic, încearcă (obligă-te) insistă pătimaș
cel puțin să ești,

Ocazie

Ocazia a fost frumoasă.
Am voit si eu să sper.
Am țintit în sus. O stea
ori ochiul (răceala) lui Dumnezeu?

Furt

L-au furat pe Dumnezeu.
Cerul este gol.
Hoțul nu a fost încă
(nu va fi niciodată) arestat

Recomandare

Renunțați să vă chinuiți.
Dacă vreți să mă întâlniți,
cautați-mă acolo unde nu sunt.
Nu vă pot indica alt loc.

Gând pios

Constă poate în a nu fi
imensitatea lui Dumnezeu?

Cuvintele

Cuvintele. De-acum.
Dizolvă obiectul.
Precum ceața copacii,
râul: feribotul.

Concesiune

Aruncați chiar
oricare creație în versuri sau în proză.
Nimeni nu a reușit vreodată să spună
ce este, în esența lui, un trandafir.

Cărțile

Trișând cărțile,
faci să se piardă partida.
E obligația poetului?
Scopul vieții lui.

Revelație

M-am lămurit.
Am privit în urmă.
I-am scrutat în ochi
unul câte unul
pe ucigașii mei.
Au
– toți și fiecare – chipul meu.

Apostrof înțelept tuturor vânătorilor

Opriți-vă! Oricum
n-o veți nimeri vreodată.
Bestia pe care voi o căutați,
sunteți voi în ea .

Întoarcere

M-am întors acolo
unde n-am fost niciodată.
Nimic, din ceea ce n-a fost, nu s-a schimbat.
Pe masă (pe pânza ceruită
cu carouri) din mezanin
am regăsit paharul
niciodată umplut. Totul
a rămas încă precum
nu l-am abandonat vreodată.

Amintire

Îmi aduc aminte de o biserică străveche,
izolată,
la ceasul în care aerul devine portocaliu
și fiecare voce se năruie
sub bolta cerului.
Erai obosită
și ședeam pe o treaptă
ca doi cerșetori.
În schimb sângele clocotea
de mirare văzând
fiece pasăre strămutându-se într-o stea
pe cer.

Rinei

Fără tine un copac
nu ar mai fi un copac.
Nimic fără tine
nu ar fi ceea ce este.

Frunze

Câți au plecat...
Câți.
Ce a rămas.
Nici măcar
respirația.
Nici măcar
zgârietura resentimentului
ori mușcătura
prezenței.
Toți au plecat
fără urmă.
Așa cum
vântul nu lasă nicio urmă
pe marmura pe unde trece.
Cum nu lasă
umbra urmă pe trotuar.
Cu toții dispăruți
într-o încețoșare de praf.
Un murmur de voci surde,
aproape ca niște frunze artificiale
în spatele ferestrelor.
Frunze
pe care doar inima le vede
și pe care mintea nu le crede.

Sosire

Mergeam. Mergeam.
Căutam unde aș putea să mă opresc.
Eram deja la limită.
Unde se termină iarba
și începe marea.

Gând mărunt al antimetafizicului

O idee mă înghimpă,
nătâng ca și un trandafir.
După noi nu mai este nimic.
Nici măcar nimicul,
care ar fi deja ceva.

Auroră

Iubirea mea, în aburii unui bar
în zori, iubirea mea, ce iarnă lungă
și ce amortire așteaptându-te! Aici
unde marmura e gheață în sânge, până și
ochiul știe de răcoare, acum în rumoarea
însingurată dincolo de chiciură
eu cel care urăsc tramvaiul, care-și
deschide și-și închide ușile pustii... Iubire, eu mi-am oprit
pulsul: iar dacă paharul în zgomotul discret
are un tremur între dinți, este poate
un ecou al acelor roți.
Dar tu, iubire,
nu-mi spune, acum soarele strălucește deja la tine,
nu-mi spune că de la acele uși,
aici, cu pasul tău, aștept deja moartea.

Litanie

Genova orașul meu întreg.
Mușcată. Pulberărie.
Genova de fier și aer,
tabla mea, gresie.

Genova oraș curat.
Briză și lumină urcând.
Genova verticală,
amețitoare, scări de aer.

Giorgio Caproni (Livorno, 7 ianuarie 1912 - Roma, 22 ianuarie 1990) este considerat unul dintre cei mai mari poeți italieni ai secolului XX. Carlo Bo, unul dintre primii săi critici, l-a definit drept "Poetul soarelui, al luminii și al mării".

Opera poetică a lui Giorgio Caproni se întinde pe aproape șaiszeci de ani, de la începutul anilor 1930 până la sfârșitul anilor 1980. Temele principale ale poeziei sale sunt:

1. Mama, evocată și amintită în multe poezii
2. Livorno, orașul copilăriei pe care l-a părăsit la vârsta de zece ani
3. Genova, considerată orașul sufletului său
4. Călătoria, o călătorie alegorică pentru descoperirea vieții și a morții

Poezia lui Caproni se caracterizează printr-o evoluție stilistică, de la rime clare și imagini luminoase în primele opere, către o sintaxă mai esențială și teme mai profunde în creațiile târzii, păstrând însă o voce poetică distinctă pe parcursul întregii sale cariere.

În Livorno, o placă comemorativă amplasată pe Corso Amedeo la 11 noiembrie 2007 marchează locul unde s-a născut Giorgio Caproni: "*Aici s-a născut Giorgio Caproni / Poet delicat și puternic ca orașul / care l-a văzut născându-se*".

Printre cele mai frumoase poezii ale lui Giorgio Caproni se numără "Generalizzando", "Sassate", "Alba" și "Ricordo". Aceste poeme reflectă temele centrale ale poeziei sale, precum și stilul său distinct, caracterizat prin imagini vii și o profundă explorare a experienței umane.

Genova este considerată "orașul sufletului" ("*città dell'anima*") pentru Giorgio Caproni din mai multe motive:

Caproni s-a mutat la Genova la vârsta de 10 ani și a petrecut acolo anii adolescenței și tinereții. Aici a studiat, a crescut, a suferit și a iubit, așa cum chiar el mărturisește. Poetul declară că "*fiecare piatră din Genova este legată de povestea mea de om*", subliniind conexiunea sa intimă cu orașul. Caproni merge până la a se identifica complet cu orașul, spunând: "*Pentru că Genova o am toată înăuntrul meu. Ba chiar. Genova sunt eu. Eu sunt cel care sunt 'făcut' din Genova*". Această legătură profundă și multidimensională cu Genova a transformat orașul într-un element central al universului poetic al lui Caproni, justificând pe deplin descrierea sa ca "orașul sufletului" pentru poet.

Traducere și prezentare: EUGEN D. POPIN